

РЕШЕНИЕ

№ 4060

гр. Варна, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разглежда докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20233110110044 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Ищецът **Ф. В. Ч., с ЕГН *******, с постоянен адрес: *** и настоящ адрес: *** ***, със съдебен адрес - адреса на процесуалния му представител - адв. Д. Д. от АК - Ш., с адрес: гр. Ш., ***, тел. *** ел. адрес: ddzhelyal@abv.bg, е сезирал РС Ш. с предявена на **17 май 2023 г. искова молба с правно основание чл. 439 ГПК** против ответната страна - **„К. И. И. Б.“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от З. Д., **с цена на иска: 2 690,58 лв.** /две хиляди шестстотин и деветдесет лева и петдесет и осем стотинки/ от които: 1 019,84 лв. - главница и 1 670,74 лв. - неолихвяеми вземания.

Ищецът е основал исковата си молба на следните твърдени факти и обстоятелства:

С депозираната пред съда искова молба, ищецът е предявил отрицателен установителен иск, чрез който цели да отрече съществуването на парично задължение в размер на 2 690,58 лв. /две хиляди шестстотин и деветдесет лева и петдесет и осем стотинки/, която сума ищецът бил осъден да заплати на ответника. Сумите били дължими въз основа на изпълнителен лист от 23.04.2012г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д.№ 811 от 2012г. по описа на РС Ш. и представлявали общ сбор от следните суми: главница - 1 019,84 лв. и 1 670,74 лв. неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./.

От фактическа страна ищецът, чрез адв. Д. Д. е навел следните твърдения:

Въз основа на изпълнителен лист от 23.04.2012г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 811 от 2012г. по описа на РС Ш. „****“ ЕАД образувало срещу ищеца: ИД № 2012***0400938 по описа на ЧСИ А. Т., рег. № *** на КЧСИ. Производството било образувано за събиране на следните суми: главница - 1 019,84 лв. и 1 670,74 лв. неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./. Същото започнало на 19.06.2012г. по повод изрична за целта молба.

На 01.07.2012 г. била изпратена покана за доброволно изпълнение, получена от сестрата на

ищеца. На 19.03.2013г. били извършени справки за наличието на трудови договори, банкови сметки и недвижими имоти. На 20.11.2014г. била изпратена призовка за принудително изпълнение за извършване на опис на движими вещи, същата не била получена, защото Ф. Ч. бил в чужбина.

Въз основа на договор за цесия от 15.05.2015г. „****“ ЕАД цедирало вземането си на „К. И. И. Б.“ ЕАД и с молба от 17.07.2015г. било отразено по делото.

По молба от „К. И. И. Б.“ ЕАД, във връзка със загубването на правоспособност на ЧСИ *** А. Т. и прехвърлянето на изпълнителните дела на ЧСИ *** Д. З., ИД 938/2012г. било преобразувано на 14.02.2017г. в ИД 1410/2017г. по описа на ЧСИ *** Д. З. С оглед липсата на последваща активност от страна на вискателя по делото, с постановление на ЧСИ *** Д. З. от 17.11.2022г., делото било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Съгласно задължителните указания, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, сочи ищеца, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Видно за ищеца било от материалите по горепосоченото ИД 938/2012г. преобразувано в ИД 1410/2017г., че в хода на делото не били предприемани валидни изпълнителни действия до прекратяването му от ЧСИ *** Д. З. от 17.11.2022г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Вискателят не бил предприемал изпълнителни действия. По делото нямало плащане, не били налагани запори на банкови сметки и трудово възнаграждение, както и не била налагана възбрана на недвижим имот. Не бил извършван опис на движими вещи в дома на Ф. Ч., не била насрочвана и извършвана продажба.

Вискателят получил обратно в оригинал представеният по делото изпълнителен лист, като на гърба му било отбелязано единствено датата на връчване на ПДИ - 01.07.2012г.

Въз основа на горепосочения ИЛ издаден в полза на „****“ ЕАД и цедиране на „К. И. И. Б.“ ЕАД, с ЕИК ***, ответника, сочи още ищеца, че образувал на 15.02.2023г. ново ИД № 2023***0400293 по описа на ЧСИ Д. З., рег. № *** на КЧСИ. Призовка за доброволно изпълнение по делото не била получавана от Ф. Ч..

По делото били извършени следните изпълнителни действия: на 22.03.2023 г. бил наложен запор на банковата сметка на ищеца в *** АД, по която същият получавал лична пенсия за инвалидност.

С настоящата искова молба ищецът твърди, че вземането, цедирано на „К. И. И. Б.“ ЕАД, с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от З. Д., по изпълнителен лист от 23.04.2012г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 811 от 2012г. по описа на РС Ш., както и правото на принудително изпълнение срещу ищеца е погасено по давност, както и че Ф. В. Ч., не дължи изпълнение по представения за събиране пред ЧСИ Д. З. рег. № *** изпълнителен лист по ИД № 2023***0400293, поради погасяването му по давност на основание чл. 110 от ЗЗД.

Изрично ищецът се е спрял върху фактите и обстоятелствата свързани с правилното определяне на началния момент от който тече погасителната давност.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г., по т.д. № 3/2020 г. на ВКС, ОСГТК

приемало, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 , ОСГТК, ВКС. За тях давността започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато било обявено за загубило сила ППВС № 3/ 1980 г. Ето защо ищецът , чрез процесуалния му представител приема, че началната дата, от която е започнала да тече погасителната давност за вземането е именно датата на постановяване на цитираното Тълкувателно решение, а именно 26 юни 2015г. като същата изтекла на 26 август 2020 г. За посочения период не били извършвани валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат давността. Не били налице хипотезите на чл. 116 ЗЗД през този период. За срок от 2 месеца /13.03.2020г.-13.05.2020г./ поради обявеното извънредно положение в Р.България и във връзка със Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с Решение на НС от 13.03.2020г., давността за вземанията била спряна, с оглед на което пет годишната давност не изтичала на 26.06.2020г., а на 26.08.2020г., следователно към датата на депозирането на настоящата искова молба, задължението на ищеца било погасено по давност по смисъла на **чл. 110 от ЗЗД.**

Алтернативно: дори и да се приемело, че началната дата от която е започнала да тече нова погасителна давност за вземането е датата на преобразуване на ИД 938/2012г. по описа ЧСИ А. Т. рег. № *** в ИД 1410/2017г. по описа на ЧСИ Д. З. рег. № *** - от 14.02.2017г. до 15.02.2023г. /датата на образуване на ИД 293/, то и в този период не били извършвани валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат давността. Пет годишната давност изтекла на 15.02.2022г., следователно към датата на депозирането на настоящата искова молба, задължението на ищеца било погасено по давност по смисъла на чл. 110 от ЗЗД

Извън всичко изложено ищецът е навел и относимите към допустимостта на иска твърдения свързани с наличието на правен интерес от водене на отрицателния установителен иск .

Ищецът сочи, че въз основа на изпълнителния лист било образувано ново изпълнително дело № 2023***0400293 по описа на ЧСИ Д. З. рег. № ***. Производството по делото към момента на сезиране на РС Ш. било в ход, наложен бил заповед на банковата сметка на ищеца. Ищецът твърди, че има правен интерес от водене на настоящото дело. Правната сфера на ищеца била нахвърнена въз основа на съществуващия в полза на кредитора изпълнителен титул, който материализирал вземане, отричането на което, въз основа на факти настъпили след приключване на производството, в което е издадено изпълнителното основание, ищецът имал интерес да установи.

Достатъчен бил безспорният интерес на ищеца за прекратяване на инициираното ново изпълнително производство. При наличие на изпълнителен лист срещу длъжника, същият винаги имал правен интерес от водене на иск по чл. 439 ГПК. Изпълнителния лист обективирал изпълняемо право, а съдебните изпълнители били обвързани от изпълнителната сила на изпълнителния лист. С оглед на правната характеристика на самия иск по чл. 439 ГПК, същия подчертава ищеца, че е правното средство за установяване несъществуването, съответно погасяване на изпълняемото право, обективирано в изпълнителния лист. Следователно, извежда извода ищеца, че винаги при наличието на изпълнителен лист длъжникът по него има правен интерес от установяването недължимостта на вземането по него.

При тези твърдения ищецът е отправил искането си до съда:

Да бъде постановено Решение, по силата на което да бъде прието за установено по отношение на Ф. В. Ч., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. Ш., *** и с настоящ адрес: ***,

, че ищецът не дължи изпълнение и плащане на описаните в Изпълнителен лист от 23.04.2012г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ЧГД № 811 от 2012г. по описа на РС Ш. суми в общ размер на 2 690,58 лв. /две хиляди шестстотин и деветдесет лева и петдесет и осем стотинки/, от които: 1 019,84 лв. - главница; 1 670,74 лв. неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, представен за събиране пред ЧСИ Д. 3. рег. № *** и образувано ИД № 20230400293, поради това, че правото на ответника да събира принудително и да изисква плащане на описаните по-горе суми е погасено по давност.

В подкрепа на изложеното в исковата си молба и на самото искане с което ищецът е сезирал съда, ищецът е направил и доказателствени искания.

С оглед изхода на делото ищецът е отправил искането да му бъдат присъдени направените по делото разноски за държавна такса и такси за копия на изпълнителни дела.

Моли съда, да присъди на осн. чл. 38, ал. 2, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата, възнаграждение на адвоката за оказаната правна помощ в минималния размер, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество „К. И. И. Б.“ ЕАД, ЕИК*, със седалище и адрес на управление: ***, чрез пълномощника З. Н. Д. - в качеството ѝ на член на Съвета на директорите, упълномощена от Б. А. Р. и А. Б. - в качеството им на представляващи Дружеството, чрез пълномощника си - юрисконсулт Т. Ю. Х., преупълномощена от З. Н. Д., е депозирало пред РС Ш. отговор на искова молба .**

1. Ответната страна намира предявения иск за процесуално допустим.

2. По основателността на иска: Ответникът счита, че предявеният иск е изцяло неоснователен, предвид следните съображения:

На 08.12.2010 г. между „***“ ЕАД (предишно наименование „***“ АД), с универсален правоприемник „*** СА." клон България, в качеството му на Кредитор, от една страна, и Ф. В. Ч., в качеството му на Кредитополучател, от друга, бил подписан Договор за кредит № CREX-02427437. Вследствие на възникналите между страните договорни правоотношения, същите уточнени в горепосочения договор за кредит, кредиторът „***“ ЕАД финансирал кредитополучателя, а за Ф. В. Ч. възникнало задължение да издължи горепосочения кредит, съгласно условията по договора.

По молба на „***“ ЕАД на 19.06.2012 г. било образувано изп. дело № 938/2012 г. по описа на ЧСИ А. Т. и приведен в изпълнение процесният Изпълнителен лист.

С молбата си за образуване на изпълнително дело „***“ ЕАД възложило правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ А. Т.. На тази дата твърди ответната страна, че била прекъсната погасителната давност, цитирайки Тълкувателно Решение от 26.06.2015 г. по тълк.д.№ 2/2013 г на ОСГТК на ВКС : „...е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ), в която вискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. Ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността. "

По аргумент на противното, следвало да се заключи, че молбата за инициране на изпълнително производство, с която се възлагат правата по чл. 18 ЗЧСИ е редовна и водела до

прекъсване на теклата до момента погасителна давност, защото съдебният изпълнител бил длъжен да приложи изпълнителния способ, съответно да определи такъв при възлагане.

Поканата за доброволно изпълнение била връчена на 01.07.2012 г.

Опис на движими вещи бил насрочен на 26.11.2014 г.

През 2015 г. последвало и депозирането на молба за конституиране на нов взыскател от „К. И. И. Б.“ ЕАД, което действие отново прекъсвало течащата относно вземането погасителна давност / в този см. ответникът препраща към : Решение № 266082/12.10.2021 на СГС по в.гр.д. 11196/2020 г.; Решение № 903265 от 20.07.2020 г., постановено по в.ч.гр.д. 309/2020 по описа на Окръжен съд - Благоевград/.

След като ЧСИ А. Т. загубил правоспособност, „К. И. И. Б.“ ЕАД сочи, че депозирало молба архивът му да бъде прехвърлен към ЧСИ Д. З., където делото получило нов номер - изп. дело № 1410/2017 г. Молбата от новия взыскател, да бъде преобразувано изпълнителното дело при ЧСИ Д. З. била депозирана на 14.01.2017 г. След преобразуване на делото, взыскателят молел да бъде насрочен опис на движими вещи.

На 14.02.2017 г. била изходирана призовка за принудително изпълнение. Опис на движими вещи бил насрочен за 19.05.2017 г.

Насрочването на опис на движимите вещи в дома на длъжника представлявало валидно изпълнително действие, което изгражда съответния способ и прекъсвало погасителната давност. Волята на взыскателя за събиране на вземането безспорно била изразена, в тази връзка цитира ответната страна : „При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изрична разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение „ - ТР № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГК.

Множество съдебни решения подкрепяли тази теза, като например изброените и цитирани в отговора на искова молба на страница 2- ра (от : Решение № 4297 от 13.06.2019 г. на СГС по гр.д. № 5658/2017 г. до Решение № 395 от 28.03.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 336/2019 г.)

На 11.08.2017 г. била депозирана Молба за справка БНБ с искане за налагане на запор при наличието на банкови сметки.

На 11.03.2019 г. била входирана Молба за опис на движими вещи, собственост на длъжника, находящи се на домашния му адрес.

На 22.11.2019 г. до длъжника отново била изпратена призовка за принудително изпълнение, тъй като отново била насрочена дата за извършване на опис на движими вещи на 15.01.2020 г.

На 20.07.2020 г. била депозирана Молба за справка БНБ, с включено искане за налагане на запори.

На 30.08.2021 г. била входирана справка в ТД на НАП, с алтернативно искане за насрочване на опис на движими вещи, в случай че не бъдат наложени запори.

При така изложеното по -горе, сочи ответната страна, а и след като изпълнителното дело № 1410/2017 г. било прекратено, взыскателят изтеглил процесния изпълнителен лист и на 20.02.2023 г. била депозирана молба за образуване на ново изпълнително производство, като било образувано

изп. дело № 293/2023 г. по описа на ЧСИ Д. З., с което за пореден път била прекъсната погасителната давност относно вземането, тъй като на съдебния изпълнител били възложени правомощията по чл.18 от ЗЧСИ и направено искане за предприемане на конкретни изпълнителни действия, включително насрочване на опис на движими вещи.

По делото бил присъединен / взыскател / - ТД НАП Ш. с Удостоверение с Вх. №07000/06.03.2023 г.

На 18.03.2023 г. било изходирано Уведомление до длъжника, с което последният бивал уведомен за насрочен опис на движими вещи на 22.05.2023 г., както и за наложен заповед върху банковите му сметки в И. АД, тъй като на същата дата било изходирано и заповедно съобщение до И. АД.

Всяко направено искане от страна на взыскателя за предприемане на изпълнителни действия прекъсвало погасителната давност, тъй като съдебният изпълнител бил длъжен да предприеме необходимото по изпълнение на искането. Евентуалното бездействие на съдебния изпълнител не следвало да е санкция за взыскателя, тъй като разпоредбата на чл. 433, ал. 1. т. 8 от ГПК налагала именно такава, но при личното бездействие на взыскателя.

Всички гореизброени изпълнителни действия, според ответното дружество прекъснали течащата относно вземането погасителна давност, поради което счита ответника, че погасителната давност относно процесното вземане не е изтекла.

Предприемането на всяко едно от горепосочените изпълнителни действия представлявало годно да прекъсне погасителната давност основание, който извод следвал от задължителната практика на ВКС. В мотивите на т. 10 от ТР № 2 от 26 юни 2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г.,ОСГТК на ВКС се изтъквало, че съгласно чл. 116, б. „в“ 33Д давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. ВКС стигал до заключение, че давността по време на висящото изпълнително дело, се прекъсва многократно, което става с : „предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1ЗЧСИ)..".

Въз основа на горепосочената конструкция, съдиите от ВКС посочвали неизчерпателно група действия в изпълнителното производство с прекъсващ ефект за давността : „...насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана; присъединяването на кредитор; възлагането на вземане за събиране или вместо плащане; извършване на опис и оценка на вещ; назначаване на пазач; насрочване и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица."

Не било необходимо предприемането на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ да е задължително успешно, за да се счита давността за прекъсната. Това следвало от самата разпоредба на чл. 116, б. „в“ 33Д, в която законодателят неслучайно си служел с думата „предприемане“ на изпълнителни действия, а не „извършени“ или друга подобна формулировка.

В настоящия случай погасителната давност била прекъсвана многократно с предприемането или осъществяването на горепосочените изпълнителни действия, с което предишният взыскател „***“ ЕАД, настоящия взыскател „К. И. И. Б.“ ЕАД, ЧСИ А. Т. и ЧСИ Д. З. не били бездействали, а напротив - предприемали необходимите действия в хода на образуваните изпълнителни дела № 938/2012 г., № 1410/2017 г. и изп. дело № 293/2023 г. което доказвало

активно поведение за удовлетворяване интересите на вискателя.

В тази връзка ответната страна подчертава, че е необходимо да се направи, и категорично разграничение между перемпционния и давностния срок.

Точно такова разрешение давало едно от последните постановени по тази тема **Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г. IV - то гражданско отделение, ГК, с докладчик председателят Борислав Белазелков.** В него било прието, че „Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела."

Много категорично се заявявало, че „Перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Решаващият състав на ВКС постановил, че : „Както е посочено по-горе, насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана прекъсва давността, като за перемпцията и необходимостта от образуването на ново дело значение има също, кога е направено искането (в случая то е преди изтичането на срока за перемпция). Но дори изпълнителното дело да е било премирано, необразуването на новото искане в отделно дело няма значение за прекъсването на давността.“ Същото становище се поддържало и в други актове на ВКС и окръжните съдилища: Решение № 93 от 17.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Геника Михайлова; Определение № 60667 от 18.10.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Геника Михайлова; Решение № 264663 от 12.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 11391/2020 г.; Решение № 266763 от 30.11.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 13842/2020 г.

Посочвайки действията с които, според ответника е прекъсвана давността, ответникът допълва становището си за неоснователност на предявения иск, позовавайки се и на най - актуалната съдебна практика, свързана с давността по изпълнителните дела:

Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС посочвало кои процесуални действия на съдебния изпълнител представляват изпълнителни действия и имат за последица прекъсване на погасителната давност. Със споменатото ТР на ВКС от 26.06.2015 г., обаче, се отменяло като загубило сила ППВС № 3/18.11.1980 г. постановено по чл. 58, т. 1 ЗУС (отм), с което е постановено, че образуването на изпълнително производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. Съществени в настоящия случай били въпросите какво действие във времето имат тълкувателните актове на ВКС и в конкретика ТР на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, и кой тълкувателен акт следва пряко да се приложи в настоящия казус. Дали тълкувателните актове действат ex tunc или ex nunc, и следователно дали следва да се приложи ППВС № 3/18.11.1980 г. За действието във времето на тълкувателните актове, сочи ответната страна, че липсвала законова уредба, следователно за решаването му следвало да се приложи съдебната практика като източник

на правото. По този въпрос имало постановена съдебна практика -Решение № 170 по реда на чл. 290 ГПК, постановено по гр. д. № 2382/2017, IV ГО на ВКС, с председател Борислав Белазелков/цитирано в отговора /.

Съгласно ППВС № 3/18.11.1980 г. образуването на изпълнително производство прекъсвало давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. Едва от 26.06.2015 г. с ТР № 2/26.06.2015 г. било дадено различно разрешение, като било прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност. В същите мотиви на въпросното решение, съдът категорично посочвал, че : „извършената с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. постановена по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това."

Ако се приемело, че при образуван изпълнителен процес, преди постановяването на ТР № 2/26.06.2015 г. постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, погасителна давност тече, то можело да се стигне до това, че „давността ще се счита за изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент ППВС. В тази връзка същото становище било застъпено и в Решение на ВКС № 252/17.02.2020 г. по дело № 1609/2019 г. III ГО. В подкрепа на гореизложеното ответната страна е цитирала и редица други съдебни актове.

Такъв отговор на поставения правен въпрос съответствал и на практиката на ЕСПЧ по приложението на чл. 6, пар. 1 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, обективизирана в Решение от 19.02.2013 г. по жалба № 2834/2006 г. и в решение от 10.01.2019 г. по жалба № 48149/2009 г. Според последната, при аналогични хипотези на нови тълкувателни решения на ВКС /ТР № 1/04.02.2005 г. на ОСГТК на ВКС/, отменящи стари ППВС /ППВС № 4/1964 г./ и придаващи различно задължително тълкуване на една и съща правна норма, да се придаде обратно действие на новия тълкувателен акт означавало да се наруши правото на ефективен достъп до съд, прокламирано в чл. 6, пар. 1КЗПЧОС.

Въз основа на гореизложеното, обобщава ответника, че може да се направи от правна страна извод, че по настоящия казус, от образуване на изпълнително дело № 938/2012 г. по описа на ЧСИ А. Т. на 19.06.2012 г. до 26.06.2015 г. намирало приложение ППВС № 3/18.11.1980 г. и погасителна давност не тече, независимо дали има или няма извършени изпълнителни действия.

Началният момент, според ответника, от който започва да тече погасителна давност била датата 26.06.2015 г. - постановяване на ТР № 2/26.06.2015г. Следователно, датата, на която вземането се погасява по давност би била 26.06.2020 г.

В настоящия случай, обаче, и в периода след 26.06.2015 г. имало извършени редица изпълнителни действия по изпълнително дело № 938/2012 г., изп. дело № 1410/2017 г. и изп. дело № 293/2023 г., които прекъсвали погасителния давностен срок. Такива били съображенията и на Общото събрание на гражданската и търговската колегия на ВКС, съгласно Тълкувателно решение № 3/2020 г, от 28.03.2023 г. Със същото се приемало, че „Погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г..

ОСГТК. ВКС".

Въз основа на всичко изложено по-горе, според ответната страна можело да се изведе заключение, че по процесното вземане срещу Ф. В. Ч., не е изтекла погасителната давност.

Отделно от наведените по-горе твърдени и възражения и правни изводи, в отговора на искова молба се съдържат и следните фактически твърдения :

На дата 15.05.2015 г. между „***“ ЕАД в качеството му на Цедент и „К. И. И. Б.“ ЕАД, ЕИК ***, в качеството му на Цесионер, бил сключен договор за цесия, по силата на който „***“ ЕАД прехвърлило вземанията си по сключения с Ф. В. Ч. Договор за кредит № CREX-02427437, на „К. И. И. Б.“ ЕАД, за което към настоящия отговор ответната страна подчертава, че представя с отговора на искова молба - съответните извлечения от документи.

С пълномощно, предишният кредитор „***“ (цедентът) упълномощил „К. И. И. Б.“ ЕАД, ЕИК ***, да уведоми от името на „***“ ЕАД всички длъжници по вземания на „***“ ЕАД, които „***“ ЕАД цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 15.05.2015 г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл.99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, „***“ ЕАД, чрез пълномощника си „К. И. И. Б.“ ЕАД, изпратил Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания до длъжника Ф. В. Ч.. Уведомлението било изпратено на предоставения от длъжника адрес, а именно: гр. Ш. ***, същият съвпадал с адреса посочен в депозираната искова молба, но същото било получено от трето лице /шурей/, което било удостоверено с обратна разписка, надлежно оформена от служител на национален пощенски оператор „***“ ООД, като копие от същата било приложено към отговора на искова молба.

По този начин ответното дружество положило необходимата грижа гореописаните уведомления да достигнат до знанието на Ф. В. Ч..

Изрично в отговора на искова молба ответникът моли , в случай , че решаващият състав приеме, че Ф. В. Ч. следва да бъде уведомен за извършеното прехвърляне на вземания, да бъдат приети приложените към отговора на искова молба : Уведомления за прехвърляне на вземания, като уведомления по смисъла на чл. 99 ЗЗД. Съгласно практиката на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, сочи ответника -получаването на уведомлението за цесия в рамките на съдебното производство по предявен иск по прехвърлено вземане съставлява валиден способ за уведомяване на длъжника (така : Решение № 123 от 24.06.2013 г. на ВКС по т.д. № 12/2009 г., II т.о., ТК).

В обобщение: ответната страна желае съдът да постанови Решение , по силата на което да отхвърли в цялост като неоснователен и недоказан депозирания от Ф. В. Ч. иск по гр.д. № 1044/2023 г. по описа на Районен съд - Ш. .

(Производството по гр.д. № 1044/23 по описа на РС Ш. е продължило развитието си пред РС Варна под номер на дело 10044/23 г., след влизане в законна сила на Определение № 1636/14.7.2023 г. на РС Ш. с което висящото производство на осн. чл.118 ГПК е изпратено по подсъдност на РС Варна при прилагане на правилата за местната подсъдност и чл.113 ГПК съгласно които при спорове от и срещу потребители местно компетентен да се произнесе по иска е съдът, в чийто район е настоящия адрес на потребителя.)

Ответната страна е отправила искане да й бъдат присъдени : юрисконсултско възнаграждение в гражданското производство в размер на 360.00 лв. /триста и шестдесет лева/ на основание чл.78, ал. 8 ГПК и чл. 25, ал.1 Наредба за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, както и възнаграждение в размер на 80.00 лв. /осемдесет лева/ на основание чл. 13, т.2 от Наредба за заплащане на правната помощ.

В условията на евентуалност, ако съдът възложи разноските в производството в тежест на ответника, то тогава ответникът моли съдът да приложи и чл. 78, ал. 5 от ГПК и ако заплатеното от насрещната страна възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, то възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение да бъде прието и адв.възнаграждение претендирано от ищеца -да бъде намалено.

В подкрепа на възраженията си ответната страна е направила доказателствени искания.

В проведеното по делото първо и единствено открито съдебно заседание от дата 1.12.2023 г. ищецът Ф. В. Ч., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат Д. Д. - АК - Ш., редовно упълномощен и приет от съда.

В откритото съдебно заседание ищецът, чрез адв. Д.Д., моли съда да постанови Решение, с което да уважи предявения иск като основателен и доказан. Доказателства, сочи адв.Д., че се съдържат в приетите и приобщени към делото изпълнителни дела.Процесуалният представител на ищеца счита, че от събраните доказателства е видно, че ищецът не дължи изпълнение и плащане, поради това, че правото на ответника да събира принудително и да изисква плащане е погасено по давност. Моли за Решение в този смисъл, претендира разноски, съгласно представения списък и да за определяне и на адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

В същото открито съдебно заседание - ответникът „К. И. И. Б. ЕАД- редовно призован, не изпраща представител. В писмена молба с регистрационен вх. № **89388/28.11.2023 г.** ответното дружество, чрез ю.к. Т. Х., желае да бъде даден ход на делото и същото да бъде разгледано в тяхно отсъствие. Ответникът заявява, че поддържа изцяло отговора на искова молба и желае подаденият иск да бъде отхвърлен като изцяло неоснователен и недоказан. Представен е списък по чл. 80 от ГПК, а в условията на евентуалност - ако съдът възложи в тежест на ответника разноските и ако претендираното от насрещната страна възнаграждение за адвокат е прекомерно, е обективизирано възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

СЪДЪТ, въз основа на становищата на страните, приобщените по делото писмени доказателства, приложимия закон, съгласно нормите на чл.235 и чл.236 ГПК, приема за установено и доказано по делото от ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА следното :

Видно от сезиралата първоинстанционния съд искова молба (л.3-6 от гр.д.№ 1044/2023 г. по описа на РС Ш., изпратено въз основа на влязло в з.с. Определение № 1636/17.07.2023 г.по подсъдност на РС Варна, продължило под номер на гр.дело 10 004/23 г. по описа на РС Варна), предмет на предявения иск е отричане дължимостта на претендираните от ответното дружество суми, описани в изпълнителен лист от 23.04.2012 г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 811/2012 по описа на РС Ш., суми в общ размер от 2690.58 лв., от които :1019.84 лв. главница, 1670.74 лв. неолихвяеми вземания/мораторни лихви ,обезщетения и т.н./ предявен за събиране пред ЧСИ Д. З., ЧСИ с рег. № *** и образувано изпълнително дело № 2023***0400293, на основание чл. 439 ГПК.

Ищецът е оспорил ответникът да разполага спрямо него с изпълняемо право, позовавайки се по реда на чл.439, ал. 1 от ГПК на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Твърди се, че изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, издадена по ч. гр.д. № 811/2012 по описа на ШРС по реда на чл.410 от ГПК в полза на

кредитора „***“ ЕАД. Въз основа издадения изпълнителен лист и по молба на този кредитор на 19.06.2012г. било образувано изп. дело № 2012***0400938 по описа на ЧСИ А. Т. , ЧСИ с рег.№ ***. На 1.7.2012 г. била изпратена ПДИ, получена от сестрата на длъжника /ищец в настоящото производство/; на 19.3.2013 г. били извършени справки за наличие на трудови договори , банкови сметки и недвижими имоти ; на 20.11.2014 г. била изпратена призовка за принудително изпълнение за извършване на опис на движими вещи, като същата не била получена, защото Ф.Ч. бил в чужбина; въз основа на договор за цесия от 15.05.2015 г. „***“ ЕАД цедирало вземането си на „К. И. И. Б.“ ЕАД и с молба от 17.07.2015 г. това било отразено по делото ; по молба на „К. И. И. Б.“ ЕАД, във връзка със загубване на правоспособност на ЧСИ *** А.Т. , и прехвърлянето на изпълнителните дела на ЧСИ № *** Д.З., изпълнителното дело било преобразувано на 14.02.2017 г. в изпълнително дело № 1410/2017 г. по описа на ЧСИ Д.З. .

Ищецът с позовава на настъпила **перемпция**, като сочи , че с оглед липсата на активност от страна на вискателя по делото, с Постановление от **17.11.2022** г. на ЧСИ Д.З. изпълнителното дело било прекратено на осн. чл. 433, ал.1 т. 8 ГПК.

Отделно от горното ищецът твърди, че / л.4 от гр.д.№ 1044/23 на ШРС /съгл. т.10 ТР № 2/26.6.2015 г. на ОСГТК на ВКС по т.д.№ 2/2013 г. в хипотезата на прекратено по реда на чл.433, ал.1 т. 8 ГПК изпълнително производство, нова **давност** за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или предприето последното валидно изпълнително действие . В тази връзка ищецът твърди, че по горепосоченото ИД № 938/2012 г. преобразувано в ИД № 410/2017 г. в хода на делото не били предприемани валидни изпълнителни действия до прекратяването му от ЧСИ № *** Д.З. на 17.11.2022 на осн. чл.433 ал.1 т. 8 ГПК и по конкретно :по делото не били налагани запори на банкови сметки и трудово възнаграждение ; не била налагана възбрана на недвижим имот ; не бил извършван опис на движими вещи в дома на Ф. Ч., не била насрочвана и извършвана продажба . Вискателят получил обратно представения по делото изпълнителен лист , като на гърба на изпълнителния лист единствено било отбелязано датата на връчване на ПДИ - 1.7.2012 г.

Твърди се от ищеца, че на база посочения вече изпълнителен лист ответникът образувал ново изпълнително дело на 15.2.2023 г. № 2023***0400293 по описа на ЧСИ Д. З. , рег.№ *** на ЧСИ , по новообразуваното изпълнително дело Ф.Ч. не бил получавал призовка за доброволно изпълнение , а на 22.03.2023 г бил наложен заповед за извършване на банковата сметка на ищеца водена в *** АД , по която същият получавал пенсия за инвалидност.

По същество ищецът счита, че е изтекла 5 годишната давност по чл.110 ЗЗД на дата 26.08.2020 г. , а в условията на алтернативност на 15.2.2022 г. /ако се приеме, че последното валидно изпълнително действие е преобразуването на изпълнителното дело 938/2012 в изп.дело № 1410/2017г.

По същество ответникът не е оспорил фактически твърдения, изложени в исковата молба. Ответникът „К. И. И. Б.“ ЕАД счита за неоснователни направените правни изводи на ищеца, че задължението на длъжника е погасено по давност поради изтекъл давностен срок.

Твърди, че докато е траел изпълнителния процес погасителна давност не е текла, позовавайки се в тази връзка на дадените разрешения с Постановление № 3 от 18.11.1980г. на Пленума на ВС (ППВС №3/1980), което е било в сила към датата на образуване на първото изп. дело, и на практика на ВКС в този смисъл (а и на редица въззивни състави в страната) като теченето на давностния срок е спрял до постановяването на ТР №2/26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, с което (т.10) ППВС №3/1980 било обявено за изгубило действие.

Отделно от това, изброявайки подробно и хронологически извършените действия в хода както на изпълнителното дело, счита, че вискателят не е бездействал, поради което липсва основание за прилагане на института на погасителната давност.

Настоящият съдебен първоинстанционен състав на Районен съд Варна , като съобрази предметните предели на спора, събраните по делото писмени доказателства и приложимата съдебна практика намира на първо място , че за ищеца безспорно е налице **правен интерес** от избраната форма на искова защита, т.к. желае със СПН да бъде отречено съществуването на изпълняемо право на ответника за събиране на паричните вземания, за които РС Ш. е издал изпълнителен лист въз основа на влязла в законна сила Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК .

Липсва по делото спор по същество между страните, че изпълнителния лист въз основа на който към момента е висящо изпълнително дело № 2023***0400293 против ищеца е бил издаден в полза на трето на спора лице , както и че ответното дружество е частен правоприменик на лицето, в чиято полза е издаден изпълнителния лист .

Спорния по делото между страните въпрос е изцяло правен и се свежда до това независимо от факта на настъпила перемемция кои изпълнителни действия и кога са прекъснали давността .

От приобщените по делото заверени за вярност с оригинала копия на и **зпълнително дело № 2017***04001410** по описа на ЧСИ Д. З. и на изпълнително дело № **2023***0400293** по описа на ЧСИ Д. З., се установява от фактическа и от правна страна следното :

Видно от приобщените по делото на л.20 и 22 заверени за вярност с оригинала копия на Молба от *** ЕАД до ЧСИ № *** А. Т. с р-н на действие Ш. и изпълнителен лист от 23.4.2012 г. издаден от РС Ш., XVII - ти състав по ч.гр.д. № 811/ 2012 г. , **правото на** принудително изпълнение на вземането на **кредитора „***“ ЕАД спрямо ищеца - длъжник** е установено с влязла в сила заповед за изпълнение, издадена по реда на чл.410 ГПК по **частно гр.д. № 811/2012г.** по описа на ШРС, въз основа на която е издаден изпълнителният лист от **23.4.2012 г.**

По молбата на този кредитор от **19.06.2012г.** е образувано изпълнителното дело (изп. дело № **938/12** по описа на ЧСИ № *** А. Т.). Ведно с образуването вискателят е възложил на съдебния изпълнител права по чл. **18 от ЗЧСИ (л.20).**

На **17.07.2015г.** е депозирана молба от ответника „К. И. И. Б.“ ЕАД за конституирането му като **вискател**, легитимиращ се с договор за цесия, сключен на 15.05.2015 г. с „***“ ЕАД, като с молбата си ответника е възложил на съдебния изпълнител правата по чл.18 от ЗЧСИ (**л.36**)

По искане на вискателя от **12.1.2017 г.**, адресирано до ЧСИ№ *** Д. З. , след загубване на правоспособност на ЧСИ А.Т. и прехвърляне на архива на ЧСИ Т. на ЧСИ Д.З., да бъде изпълнително дело № 938/12 преобразувано по описа на ЧСИ З. . Със същата молба вискателя е поискал да бъде насрочена дата да извършване на опис и оценка на движимите вещи, находящи се в дома на длъжника Ф. Ч. (**л.43**).

С молба от 1.2.2019 г. вискателя по изпълнително дело № 1410/2017 г. по описа на ЧСИ № *** Д.З.(т.е преобразуваното под новия номер първо изп.д. № 938/12) е поискал да бъде насрочена дата за опис, оценка и публична продажба на движими вещи на длъжника , находящи се на домашния му адрес (**л.49**).

С молба от 27.4.2020 г. вискателя по изпълнително дело № 1410/2017 г. по описа на ЧСИ № *** Д.З. е поискал своевременно налагане на запори , след справка в БНБ за наличието на

банкови сметки на името на длъжника (л.53).

С Постановление от **17.11.2022 г.** на ЧСИ Д. З. с рег. № *** и р-н на действие ОС Ш., на **основание чл. 433 , ал. 1 т.8 ГПК** е прекратено изпълнително дело № 1410/ 2017 (л.58)

Видно от отбелязването на гърба на изпълнителния лист от дата 23.4.2012 г. (л.22) - по изпълнителния лист е образувано ИД 1410/17 , ПДИ връчена на 1.7.2012 г. по ИД 938/12 и изпълнителното дело прекратено на 17.11.2022 г.

От приложеното по делото на л. 65 -ти копие от Молба , адресирана до ЧСИ Д.З. от дата 16.2.2023 г. се установява , че на база изпълнителния лист от 23.4.2012 г. е образувано ново изпълнително дело - висящо към момента под номер 293/2023 г. при ЧСИ № ***.

С молбата си от **16.2.2023 г.** вискателят „К. И. И. Б.“ е поискал на осн. чл. 426 ГПК да бъде образувано ново изпълнително дело против длъжника , като едновременно с това е поискано и насрочване на дата за опис на движими вещи, находящи се в дома на длъжника , да бъдат наложени запори и възбрани върху новооткрити банкови сметки на длъжника ,като вискателят изрично е и възложил на ЧСИ правата по чл.18 ЗЧСИ. (л. 65,66)=

Със запорно съобщение от **18.03.2023 г.** ЧСИ № *** по ИД № 293/2023 г. е наложил запор върху банковата сметка на длъжника Ф.Ч. водена при „ *** „АД (л.92).

При така установено от фактическа страна , съдът достигна до следните **ПРАВНИ ИЗВОДИ :**

Трайна е съдебната практика , че с иска по чл. 439 ГПК длъжникът може да установява само факти, възникнали след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, от които факти длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право (например погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, плащане, прихващане и др.).

В тежест на ищеца, оспорващ дължимостта на вземането по издадения срещу него изпълнителен лист е да установи настъпване на твърдените от него правопогасяващи факти, като в случай на позоваване на изтекла погасителна давност, в тежест на ответника- вискател в изпълнителното производство е да установи предпоставките по чл. 116 от ЗЗД за прекъсване на течащата в полза на длъжника давност.

По отношение на последиците от образуването на изпълнително производство в контекста на института на **погасителната давност**, са постановени ППВС № 3/18.11.1980 г. и ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС. Съгласно даденото с ППВС № 3/80 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, като по време на изпълнителното производство **давност не тече, а считано от евентуалното му прекратяване започва да тече нова давност.** С приетото на **26.06.2015 г. ТР № 2/2015 г.** е дадено съвсем различно разрешение, според което по време на изпълнителния процес давността не спира и се прекъсва от всяко изпълнително действие, като ППВС № 3/80 г. е **обявено за загубило сила.** С извършената с **т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС** промяна в тълкуването се прилага **от датата на обявяването му** и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са **приключили** преди това. Налага се извод, че определянето на приложимия тълкувателен акт е обусловено от фактическата преценка дали изпълнителното производство е **висящо към 26.06.2015г.** Същевременно в т. 10 от тълкувателното решение е прието, че когато **вискателят не е поискал** извършването на изпълнителни действия в продължение на **две години** и изпълнителното производство е

прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. В тази част **ТР № 2/26.06.2015г** не се отклонява от постановки на **ППВС № 3/80 г.**, тъй като последното не третира изобщо въпроса относно прекратяване на изпълнителното производство, а и разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е идентична на тази чл. 330, ал. 1, б"д" от ГПК/ отм./

В случая: изп. дело № 811/12г. е образувано по молба на вискателя „***“ ЕАД от **19.06.2012 г.** следователно относно основанията за прекъсване на давността са приложими постановките на ППВС № 3/80 г. Съгласно приетото с това постановление погасителната давност е прекъсната с **образуване** на производството на 19.06.2012 г. и не е текла до неговото прекратяване.

Същевременно от материалите по делото се установява, че **след 19.06.2012 г.** (датата на образуване на изпълнителното дело) и **след 12.01.2017 г.** - дата на преобразуване на изпълнително дело № 938/12 в изпълнително дело № 1410/2017 г. (л.43) в продължение на период от две години вискателят -не е поискал от съдебния изпълнител извършване на изпълнителни действия .Липсват доказателства ответника „К. И. И.“ БГ ЕАД (частен правопреемник на първоначалния кредитор и вискател, цесонер, конституиран като вискател на 17.07.2015 г. по ИД № 938/12 л. 36) да е поискал, нито овластеният по реда на чл.18 от ЗЧСИ съдебен изпълнител, е предприел приложение на изпълнителен способ.

Обективно по ИД № 938/12 и ИД 1410/17 не са били извършвани изпълнителни действия, които да доведат до прекъсване на давността. С оглед на изложеното и при констатирано бездействие на вискателя повече от две години е налице основание за прекратяване на изпълнителното производство по право в хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, считано от датата на която вискателят е предприел последните действия по изпълнителното дело за събиране на вземанията обективирани в изпълнителния лист издаден през 2012 г. Видно от **лист 58 - ми**, именно поради наличието на предпоставките на чл. 433,ал.1 т.8 ГПК ЧСИ № *** е постановил на **17.11.2022 г.** прекратяване на **ИД № 1410/2017** .

С прекратяване на изпълнителното производство обаче, материалното право на вискателя остава незасегнато. Прекратяването на изпълнителното производство не изключва принудителното изпълнение в случай, че изпълняемото право е непогасено. Дори при настъпила перемпция по право, когато по изпълнителното дело е направено искане за прилагане на нов изпълнителен способ, съдебният изпълнител не може да откаже изпълнение- той дължи подчинение на представления и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново -отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право.

Новото **искане** на свой ред **прекъсва давността**, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело- така Решение № 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г.о., ГК. След прекратяване на изпълнителното производство (в случая **след 17.11.2022г.**) е започнала тече **нова давност**.

С Молба на ответника- вискател , на **20.02.2023 г.** е образувано ново изпълнително дело , висящо при ЧСИ № Д.З. под номер 293/2023 г. по което на дата **18.03.2023 г.** е наложен **запор** на банковата сметка на длъжника .

При всичко изложено по -горе , съдът следва да даде отговор на спорния по същество въпрос погасено ли е по давност изпълняемото право .

Позовавайки се на мотивите на касационната инстанция , обективирани в актове

постановени по реда на чл.290 ГПК (Решение № 50295 от 23.01.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1030/2022 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Геника Михайлова ; Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Геника Михайлова ;Решение № 50105 от 15.06.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1589/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Борис Илиев и Решение № 50094 от 16.11.2023 г. на ВКС по т. д. № 770/2022 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Анжелина Христова), настоящият съдебен състав приема, че след като на дата 23.4.2012 г. е бил издаден Изпълнителен лист по ч.гр.д. № 811/2012 г. по описа на РС Ш. въз основа на влязла в сила Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 423/13.3.2012 г., издадена против Ф.Ч. и в полза на „****“ АД ,считано от датата на влизане в сила на заповедта е започнал да тече 5 годишния давностен срок (за най-късна дата на влизане в Заповедта поради неупражнено право на възражение по чл.414,ал.2 ГПК, съдът приема датата на издаване на изпълнителния лист - 23.4.2012г.).Ето защо, от **23.04.2012 г.** следва да се приеме, че е започнал да тече 5 годишния давностен срок.

Същевременно , съгласно т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, считано от 26.06.2015г. е започнал да тече давностния срок по ИД № 938/12г. което към 26.06.2015 г. и било висящо .Следва да се приеме, че именно от 26.06.2015 г. е започнала да тече давността за погасяване на правото на принудително изпълнение ,чийто срок е пет години съгл. чл.117 , ал. 2 ЗЗД (а и цитираната по -горе съдебна практика, задължителна за настоящата инстанция).Считано от 26.06.2015 г. до 26.06.2021 г. би изтекъл 5 годишния срок, но при отчитане на двумесечния период на извънредно положение въведено в страната срокът от 5 години изтича като се добавят още 2 месеца - т.е. срокът е изтекъл на 26.08.2021г. (срока от 2м. съдът намира за ноторен ,т.к. бе обявен на 13.03.2020 г.с Решение на НС на РБ и въведено извънредно положение във връзка със световната ковид епидемия от 13.03.2020г.до 13.05.2020г.). Ето защо, съдът приема , че след като от образуване на ИД № 938/12 г. и считано от датата на постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г. до датата на която е изтекъл 5 годишния давностен срок по чл.110 и чл.117, ал.2 ЗЗД - 26.08.2021 г. вzikателят (както първоначалния , така и частния му правопреемник конституиран като вzikател на 17.05.2015г.) не е предприел действия , които да прекъсват давността, считано от 26.08.2021 г. е погасено правото на принудително изпълнение.

Исковата молба по чл.439 ГПК ищецът е предявил в съда на дата 17 май 2023г., към която дата е изтекъл давностния срок , поради което по същество съдът приема, че исковата претенция на ищеца, основана на факти и обстоятелства настъпили след влизане в сила на Заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК е основателна и доказана и следва да бъде уважена . В конкретиката на казуса, след като по ИД № 938/12 и 1410/17 липсват изпълнителни действия , които съгл. чл. 116 б. "в" ГПК, прекъсват давността /ТР № 3/10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС/, петгодишна давност, приложима на основание чл. 117, ал. 2 вр. ал. 1 ГПК, е изтекла към датата на предявяване на иска.

Приемайки отрицателния установителен иск за основателен и доказан, съдът следва да възложи в тежест на ответника сторените от ищеца съдебно деловодни разноски и да определи и присъди съгл. чл. 38 , ал.2 ЗАДв. адвокатско възнаграждение в полза на адв.Д.Д. за осъществяването от него процесуално представителство на ищеца при условията на чл. 38 ,ал.1 ЗАДв.

Съгласно списъка по чл. 80 ГПК представен в откритото съдебно заседание от 1.12.2023 г.

ищецът е сторил разноски възлизащи на обща стойност 214.83 лв. , доказани и по основание и размер на база приложените на листи 108 -116 заверени за вярност с оригинала копия от фактури и касов бон .Разноските сторени от ищеца съдът на осн. чл. 78, ал.1 ГПК присъжда изцяло в полза на ищеца и в тежест на ответника.

В полза на адв. Д. А. Д. , ЕГН ***** от АК Ш., с адрес гр.Ш. , *** , съдът при общия материален интерес по делото от 2690.58 лв. определя минималното адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал.2 ЗАдв.

Съгласно Наредба 1 / 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - чл. 7, ал.2 , т. 2. при интерес от 1000 до 10 000 лв. - минималното адвокатско възнаграждение възлиза на сбора от 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. (400 +169.058) - общо 569.09 лв. Този размер на адвокатско възнаграждение съдът присъжда в полза на адв.Д..

На последно място, само за пълнота на мотивите , съдът намира че не следва да се произнасяне по евентуалното възражение с правно осн. чл. 78, ал.5 ГПК заявено от ответника, т.к. в конкретния случай съдът определя дължимото се адвокатско възнаграждение, а не се претендира възстановяване на разноски за платено от ищеца към адвоката адвокатско възнаграждение.

Воден от горното , съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните **ищеца Ф. В. Ч., с ЕГН *******, с постоянен адрес: *** и настоящ адрес: *** *** **и ответната страна - „К. И. И. Б.“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *** , представлявано от З. Д., **по отношение на ищеца Ф. В. Ч., с ЕГН: *******, с постоянен адрес: гр. Ш., *** и с настоящ адрес: *** , *** , **че ищецът НЕ ДЪЛЖИ изпълнение** и плащане на описаните в Изпълнителен лист от 23.04.2012г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ЧГД № 811 от 2012г. по описа на РС Ш. суми в общ размер на **2 690,58 лв.** /две хиляди шестстотин и деветдесет лева и петдесет и осем стотинки/, от които: 1 019,84 лв. - главница; 1 670,74 лв. неолихвяеми вземания /мораторни лихви, обезщетения и т.н./, представен за събиране пред ЧСИ Д. З. рег. № *** и образувано ИД № 2023***0400293, поради това, че правото на ответника да събира принудително и да изисква плащане на описаните по-горе суми е погасено по давност, **на основание чл. 439 ГПК .**

ОСЪЖДА ответната страна **„К. И. И. Б.“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *** , представлявано от З. Д. **ДА ЗАПЛАТИ на ищеца Ф. В. Ч., с ЕГН *******, с постоянен адрес: *** и настоящ адрес: *** *** **СУМАТА** от общо **214.83 лв.** (двеста и четиринадесет лева и осемдесет и три стотинки)- сторените от ищеца пред настоящата инстанция съдебно - деловодни разноски за платени такси и разходи, **на осн.чл. 78, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА ответната страна **„К. И. И. Б.“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *** , представлявано от З. Д. **ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Д. А. Д. , ЕГН ******* от АК Ш., с адрес гр.Ш. , *** , **СУМАТА** от общо **569.09 лв.** (петстотин шестдесет и девет лева и девет стотинки) - дължимо се минимално адвокатско възнаграждение за осъществената правна

помощ и процесуално представителство на ищеца, при условията на чл. 38 , ал. 1 ЗАДв ,пред настоящата инстанция, на **основание чл. 38, ал.2 ЗАДв.**

Присъденото в полза на адв.Д. възнаграждение може да бъде платено по посочения от адв.Д. начин - по банков път, по банкова сметка водена при *** АД със следните реквизити IBAN *** BIC ***.

Решението подлежи на обжалване от страните с Въззивна жалба в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа от страните.

Препис от Решението да се връчи на страните по делото чрез процесуалните ѝм представители .

Съдия при Районен съд – Варна: _____